

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Avla ... Thesavrorvm Dei In Passione D. N. Iesv Christi
Effusorum ad Resvrrectionem Mvltorum**

Eyschen, Georg von

Coloniae, 1658

§. 181. Vas autem erat positum aceto plenum. v. 29.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45556

erberauit, cum ipsa in Crucem non posset ascendere, quod velle, vè saltem fluentibus lacrymis linguam aridam vel tantillum refocillare.

O Sitis Domini Iesu in Cruce intemperantem in me appetitum bibendi mortifica: Tu linguam proprii doloris & tormenti haec us fere expertem amarius, quam Fulvia Antonij linguam Ciceronis aciculis confixisti cum tam patiens clamauit de te, *Sitis*. **O** Consummatio tormentorum, nobis ingens causa gaudiorum in æternum. *Potest tamen adhuc alia causa cogitari cur ita dixerit Dominus, nempe supernaturalis & vehementer atdens in ipso zelus, quo sitiebat gloriam patris & ad voluntatis eius impletionem: anhelabat, vti enim aiebat, meus cibus est vt faciam voluntatem eius, qui misit me,* ita & potus eius erat dicere ea quæ Patri placerent. Hinc vt Cervus ad fontes aquarum, sic anima Iesu à primo instanti anhelabat ad Crucem: *baptismo, inquebat, habeo baptizari & quomodo Coardior vsque iam perficiatur, Sitiebat & nostram salutem, lacrymas pœnitentium, & conuersionem animarum.* Cur enim, vt explicat D. Bernardus, oblatum poculum noluit bibere, nisi quia aliam aquam bibere cupiebat, sicut offerentibus cibos discipulis, alium inquit habeo cibum manducare. **O** Domine Iesu excita obsecro in me lacrymas compunctionis, quibus cor tuum subitum refrigerem, antequam in morte lingua mea marcescat.

§. 181. *Vas autem erat positum aceto plenum, v. 29.*

Tantam inimicitiam, quantam in Christum Iudæi conceperant, nemo vnquam vel credere potest vel exercere. Statutum erat vt damnati aromatico ac dulci potu reficerentur, quo suas obliuioni pœnas darent, sed isti sceleratissimi vinum hoc bonum biberunt, & Christo acerbissimam confecere potionem ex aceto & felle mixtam quam virulento suo corde excogitarant, & illam potionem sponte sua posuerant & secum portarant in tormentum maius Christi, casu quo peteret hauustum ad sitim leuandam in mortis hora. non ignorantes ardentem eius sitim futuram ex diuturna inedia, nam à Cœna nihil gustarat & per se ex raptatione continua, ad diuersa loca & tribunalia, ex corporis exhausti vitium agitatione & excarnificatione, ex sanguinis effusione copiosa in Oliuarum hortu, ad columnam flagellatione, coronatione spinea, gestatione crucis, Crucifixione. In huius ergo maligni vas & pessimi potus consideratione S. Augustinus super Ioannem ait, quod purum, quod mundum, quod lapidum in Synagoga erat, iam desierat & in fœces acetumque commutatum erat: atque ideo nihil aliud Christo nisi fel acetumque ad bibendum

Synag.

Synagoga parauit: ostendens non solum se dare quod in se haberet, sed etiam quod ipsa esset. Quid enim erat Synagoga aliud, quam amarum acetum & letale fel? Certe non sine peculiari mysterio hæc parata sunt Christo: ut enim fel pessimum est, & vilissimum in animalibus, ita quoque tum temporis, in ultimo nimirum articulo vitæ suæ, nihil aliud Synagoga, quam fel malitiæ & acetum inuidiæ fuit.

Vnde tantum mali vobis, ô Iudæi, obuēnit? quare vestrum bonum vinum in amarum acetum commutatum est? quare mel vestrum in fel transiit, & vinum vestrum in acetum? Haud dubie cum Redemptorem vestrum Christum, non suscepistis; tunc mel vestrum in fel degenerauit, cū doctrinam quidem eius audiistis, & nihilominus vitam illi ademistis. Sane valde misereor Synagoga, quod cum olim holocausta & sacrificia acceptissima Deo immolasset, nunc tandem fel amarumque acetum adoleat: illo enim supremo suo sacrificio Creatori vitam ademit, & seipsam omnino extinxit: sed quid queror? Non in cruce tantum à Iudæis Dominus Iesus huiusmodi acerba potione cruciatus est, sed indies adhuc æquè felle & aceto affligitur ab illis, qui eum peccatis & sceleribus suis exaspere non verentur. Præcipue vero à Christianis omnibus qui veritatis quidem iter ac Dei voluntatem exploratam habent, nec tamen faciunt quod deberent. De his queritur ipse, dicens. Ego plantavi te vineam electam, & sepivi te fidei muro: & edificavi currim sublimis contemplationis mea in medio tui, & lapides elegi ex te, idest, Martyres, sanctos, atque doctores qui in Ecclesia fundamento sunt collocati, quisque viam vitæ & veritatis te verbis & factis docuerunt, & quid est quod ultra debui facere tibi vinea mea & non feci tibi? quomodo ergo conuersa es in amaritudinem, in qua excolenda tantum opera & studij posui: quam tam excellētis mihi pretio comparavi, expectaui ut faceret vnas dulces feruentis amoris, fructus bonorum operum, & tu mihi profers fel & acetum, spinas & tribulos: bonus homo de bono thesauro cordis sui profert bonum, & malus homo de malo thesauro profert malum. Igitur Christo instar Iudæorum vinum præbent felle mixtum peccatores illi, quibus adhuc voluntas adiacet male agendi, qui tamen si bonâ faciunt opera, sunt tamen felle amarissimo infecta omnia, & corrupti ac vitiosi trahunt vasis saporem, tali felle abundabat Simon Magus cum ei diceret Simon Petrus: *In felle amaritudinis video te esse, & cor tuum non est rectum coram Deo.*

Domine Iesu, qui peccatorum nostrorum amaritudinem in passionis tuæ acerbitate gustasti, sed reatus eorum culpam non bibisti, quia peccatum non fecisti: da nobis amaræ tuæ mortis antidoto & à peccatorum

gustatu desistere, & pro commissis libenter pati & satisfacere,

§. 182. *Isti autem spongiam plenam aceto, hyssopo circumponentes obtulerunt ori eius, v. 29.*

Esurienti in deserto dæmon obtulit lapides. redienti de Bethania siculnea nihil. Samaritana sitienti pro haustu aquæ disputationem. in Cruce extremam suam patienti acetum propinatur, & Hi sunt deprauati actus malignantium Iudæorum, hæc eorum crudelitas & ingratitude omnium maxima qua in supremum benefactorem vsi sunt. Sed quid egistis cum hyssopo, spongia & aceto Iudæi, siue Iudæorum administri, profani milites. Euangelista testatur, quod cum Dominus clamasset: *Heli, Heli, Deus Deus meus*: quidam de circumstantibus audientes & non intelligentes vel iridentes dixerint, *Eliam* vocat iste; sed quid sibi vult, quod vnus et vobis acceptam spongiam impleuit aceto, & imposuit arundini & dabat ei bibere: cæteri vero dicebant; *sine*, videamus, an veniat Elias liberans eum. An timentes ne Elias eum liberaret, mortem eius aceto porrecto accelerandam putastis! an vero expectandum & videndum, maioris irrisionis gratia, an Elias veniret, quem aduocatum existimatis?

Heu, Heu? nos in Iesum diriores, si pænitentia, si Compassionis, si amoris, si bonorum operum portionem ei fide offerimus. Nos potamus eum aceto & felle ingritudinis & obliuionis, ille offert Christo intellectum suum aceto permixtum, qui in aliud quidpiam, & non in Deum suas cogitationes transfert. Ille Domino Iesu memoriam suam myrrha permixtam offert, qui eo solum suam conuertit memoriam, vt vitam sensualitatis quietam possit ducere: ille voluntatem felle adulteratam offert qui Creatorem suum à se sumouet, & temporalibus rebus per amorem affigitur: ille cor hyssopo temperatum Deo offert, qui quidem libenter Deo interuire vult, & nihilominus voluptuarie viuere decernit: ille opus bonum offert in arundine qui illud ipsum ex vera vana gloria facit: ille vitam suam Christo offert in spongia, qui instabilis est & fluxus, ita vt in tempore tentationis etiam levis statim bonam vitam & opera perdat. denique dico illum Christo amaram potionem offerre, qui fide Christianum se exhibet, operibus vero gentilem. Qui vero Christo Iesu purissimum atque suauissimum præbent vinum, hi sunt homines bene mortificati ac resignati, qui in cunctis suis operibus solum Dei spectant honorem, nec vlpam seipso quærunt. *Isti veri sunt filij Dei, qui naturalis suæ generatio-*